

Jan Hasil

Česko-bavorské kulturní kontakty v raném středověku

*Ústav pro pravěk a ranou dobu dějinnou
Katedra pomocných věd historických a archivního studia
FF UK v Praze*

Praha 2010

209 str. textu

Zadání předkládané práce zvolilo u nás méně častý přístup, nevybralo si totiž dílčí „celkově“ a s jistotou zvládnutelný problém, ale od počátku směřovalo k poznávání rozsáhlé a značně spletené problematiky. Celý záměr vedla snaha překročit úzký rámeček českých zemí, nespojit poznávaná témata státními hranicemi, ale vstoupit do širšího a přirozeného dějinného kontextu. Jan Hasil byl pro ambiciózní záměr tohoto druhu dobře vybaven (a sám se pro něj rozhodl) a svoje schopnosti značně rozvinul jak magisterským studiem dvou oborů na FF UK, tak půlročním studiem na Otto-Friedrich-Universität Bamberg. Záhy si vytvořil živé kontakty v Bavorsku, kde se mu zvláště cennou oporou stala soustavná pomoc doc. H. Loserta (Univ. Bamberg).

Předkládaná práce obsahuje čtyři hlavní části, vybrané z různou měrou rozpracovaného širšího celku: *Slované v severovýchodním Bavorsku, Otázka chronologického vztahu české a bavorské tradice esovitých záušnic, Raně středověké osídlení v prostoru přirozené česko-bavorské hranice, Vévoda Ernestus – kníže Čechů a první mezi přáteli krále?*. Tyto kapitoly přesvědčivě dokládají schopnost J. Hasila vstupovat do složité mediévistické problematiky a kriticky zacházet s písemnými i archeologickými prameny. Obsahují jak striktně analytické části, tak i různě odvážné části interpretační, které se přirozeně nevyhýbají ani hypotézám, které okamžitě vybízejí k diskusi.

Diplomová práce Jana Hasila ve své kategorii zajisté vzbuzuje respekt, z hlediska výchozího záměru (zmíněného úvodem posudku) však nepředstavuje nic jiného než dílčí bilanci. Nyní, na prahu doktorského studia Jana Hasila, je nanejvýš aktuální otázka *Jak dál?* Základní a nanejvýš naléhavý úkol spatřuji v dostatečně ucelené představě o dnešní mediévistice, o podstatě jejího dnešního diskursu. Má asi smysl diskutovat s názory předchozích badatelských generací (u nás je to dobrým zvykem), nelze ale přehlédnout, že

řešenou problematiku dnes zásadním způsobem ovlivňují publikace W. Pohla (jakož i celé „vídeňské školy“), P. J. Geary, ale také F. Grause. Tato poznámka už ovšem přesahuje rámec tohoto posudku.

Předložený rukopis naprosto jednoznačně vyhovuje nárokům kladeným na diplomové práce, s radostí ho proto doporučuji k příslušné obhajobě.

V Praze, 8. 9. 2010

prof. Jan Klápště